RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.166 van 5 juni 2001
in de zaak A. 89.529/XIV-2208.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 11 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 januari 2000 houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring;

Gelet op de beschikking van 2 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 maart 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. STROEKEN die, loco Advocaat A. DE POURCQ, verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, komt op 15 februari 1997 in België aan en verklaart zich op 17 februari 1997 vluchteling.

1.2. Op 10 maart 1997 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 september 1997 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 30 december 1998 neemt de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Op 8 juni 1999 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een beslissing waarbij het beroep ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker wordt geweigerd.

1.6. Op 8 juli 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten dat op 30 juli 1999 aan de verzoekende partij wordt betekend.

1.7. Op 13 augustus 1999 dient verzoeker een vordering tot schorsing in van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel van 8 juli 1999 om het grondgebied te verlaten.

1.8. Bij arrest nr. 82.135 van 23 augustus 1999 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.9. Op 9 september 1999 verklaart de verzoekende partij zich opnieuw vluchteling.

1.10. Op 28 januari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring die als volgt luidt :

> "Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996;
> Overwegende dat de persoon die verklaart te heten XXX geboren te Teheran, op 20/02/1958 en van nationaliteit te zijn : Iran, die zich vluchteling(e) verklaard heeft op 09/09/1999 (2)
> Overwegende dat
> Betrokkene diende dd. 17/02/1997 een eerste asielaanvraag in. Deze asielprocedure werd afgesloten met een weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie in de zitting van 08/06/1999. Betrokkene dient op datum van 09/09/1999 een tweede asielaanvraag in, zonder naar het land van herkomst te zijn teruggekeerd. Hij haalt hierbij echter geen nieuwe elementen aan die hij ook al niet tijdens de duur van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen.
> De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.
> In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993 en 11 december 1996 wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.".

2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt op grond van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt in haar tweede asielaanvraag; dat verzoeker dit zelf bevestigt wanneer hij het volgende verklaart naar aanleiding van zijn tweede relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken :

> "De eerste keer dat ik mijn verhaal deed op de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft de tolk verkeerd vertaald. Zij sprak de taal niet goed. Hij (Zij) was trouwens niet van Iranese afkomst. Mijn hele asielprocedure liep in het honderd door de verkeerde vertaling van de tolk. Ik heb nu niets meer. Ik heb mijn verhaal reeds vele malen gedaan sinds ik in België ben. Op het Commissariaat, bij de Raad van State. Ik heb alles al verteld. Indien ik nu terugkeer naar mijn land zou ik opgepakt worden en vermoord worden. Indien de Belgische regering dit op zijn geweten wil hebben, moeten ze mij terug sturen. Ik ben ten einde raad.";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing twee "nieuwe elementen" aanhaalt, met name de poging tot zelfmoord half juli 1999 als een direct gevolg van de kennisname van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en als tweede de subjectieve vrees van verzoeker die zich onder meer uit op het niveau van de vraag naar een gedwongen terugkeer naar Iran;

Overwegende dat artikel 51/8, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt luidt :

"De Minister of diens gemachtigde, kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.";

Overwegende dat in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 het volgende wordt overwogen in verband met artikel 50, derde en vierde lid (dat bij wet van 15 juli 1996 gewijzigd is en nu artikel 51/8, eerste lid is geworden) :

"De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarbij de vreemdeling :

a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en

b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die "betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.";

Overwegende dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangehaald tijdens haar tweede asielverklaring; dat de verzoekende partij nu "nieuwe elementen" aanhaalt in haar verzoekschrift tot schorsing waarvan de Minister van Binnenlandse Zaken geen kennis had op het ogenblik van de kennisname van het tweede asielrelaas van verzoeker, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de Minister met deze "nieuwe elementen" kon rekening houden; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op het eerste gezicht correct en oordeelkundig de Vreemdelingenwet toepast wanneer hij weigert om de vluchtelingenverklaring in overweging te nemen op basis van artikel 51/8 van voornoemde wet; dat de Raad van State bijgevolg niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering tot schorsing; dat de opgeworpen exceptie gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS**.